Fundamentul Leadershipului

On Aprilie 04, 2019

Fă-ți timp să discerni asupra realității și asupra propriilor gânduri, pentru a-ți crește nivelul de autoacceptare și motivație.

Mă uit și acum la fotografia ta ori de câte ori sunt singură. Spune-mi, cărei realități sau ficțiuni dinăuntrul tău, cărei imagini din adâncul meu răspunde chipul acesta suav numai vis și simțire, numai emoție, interiorizare și patos? Şi desigur că așa mă vedea Camil uneori. Cred că acest curent continuu se numește gândire.

Mă gândesc la prezent ca și când aș trăi în trecut, cu acea durere care mă face să uit cu totul realitatea vârstei pe care am reușit la un moment dat să o combat prin universul viselor, concentrându-mă asupra aspirațiilor de autosatisfacere care deveniseră criteriul suprem al existenței mele. Odată trecută, clipa nu mai are cale de întoarcere. M-am înșelat. Mă simt în continuare captivă într-un roman de Andre Maurois, el scriind parcă despre mine: "Ah, nu doream decât să mă pot izola pentru a citi, a scrie. Să trăiesc o viață de scriitor, pe care s-o pot popula cu personajele imaginației mele."

Dar eu pe atunci nu înțelegeam nimic din viața unui scriitor, mai ales când e disperat că nu se poate izola, exasperat că nu se poate consacra filosofiei.

*Scriitorii își iubesc libertatea, își iubesc meseria. Poate că au nevoie de mai multe iubiri, de mai multe modele...ceea ce pare a fi sursa celor mai cumplite disperări. Eu sunt tristă întotdeauna, dar nu se vede decât uneori, captivă într-o viață de condamnat. Da, vreau să scriu o carte. Una singură. Despre mine. Şi poate despre fericire. Despre oameni care vor să fie fericiți. N-am descoperit de ce. Dar sper că scriind am să înțeleg și poate că am să mă înțeleg mai bine pe mine. **

Leadership: Poți să-ți dovedești apartenența la o creație dobândită pe parcursul propriilor experiențe de viață, în corespondență cu reprezentarea unei imagini formate anterior despre cum să fii mai aproape de ceea ce contează cu adevărat pentru tine?

Decizia de a scrie este primul pas spre cunoașterea de sine, fiindcă tot ceea ce povestești despre tine capătă conturul unei creații bazată pe o bogată experiență, nemijlocită și verificată îndelung. Este un proces de a reflecta la experiențele tale, spunându-ți: „Acesta este modul în care mă văd chiar și atunci când nu sunt de acord cu tot ce am trăit".

Apartenența la un act de creație, cum este scrisul, adâncește relația dintre ceea ce ți se întâmplă și felul cum interpretezi fiecare aspect al ființei tale. Prima realitate a cunoașterii de sine, în accepțiunea unei particularități de conținut care rezidă din producerea unor stări de liniște emoțională, devine pentru o ființă excepțională un concept adaptabil de reinventare personală.

Înseamnă că ești captiv într-un spațiu al acumulărilor de întrebări și incertitudini, într-un prezent nedefinit de percepții, dar reușești să dai un înțeles spiritual convingerilor care te-au condus spre suferință, spre neliniște, spre incertitudine. Aici leadershipul, pentru care emoțiile nu trebuiesc eliminate deoarece contribuie la orientarea și dirijarea comportamentului, capătă o valență de autocontrol, o sursă a puterii de a-ți stăpâni impulsurile distructive și adaptarea la o situație în schimbare.

Prin scris se manifestă speranța unei destinderi mentale, un accept a tot ceea ce înseamnă viața din perspectiva unei lucidități care nu mai poate admite derapajul emoțional. Ceea ce scrii despre ceea ce simți este imaginea unei lumi care se schimbă în jur, chiar dacă nu întotdeauna iei parte în mod drect la evenimentele ei. Iar capacitatea de a te perfecționa continuu se înrudește cu această formă de cunoaștere rezultată din reprezentări contradictorii ale posibilului și imposibilului de suportat, care alternează între ceea ce te izolează și ceea ce te inspiră.

A te concentra asupra unei imagini formate anterior despre cum să fii mai aproape de ceea ce contează cu adevărat pentru tine înseamnă să urmărești o viziune de ansamblu asupra celor mai importante arii din viața ta care te-au determinat să fii autentic.

Oamenii care au atins cele mai înalte trepte ale desăvârșirii știu că rodul unei iluminări se poate produce cel mai adesea prin meditație. Sau prin actul creator care are loc în această stare de conștientizare îndreptată spre interior, când te supui unei realități diferite (un fel de proces de înțelegere a emoțiilor care te copleșesc), susținute doar de relații între informații și amănunte complet diferite.

Dimitrie Alexandru Sturdza, prim-ministrul României între anii 1895 -1909, a spus la un moment dat un lucru deosebit de important: *"Omul trebuie să se simtă necontenit trăind în mijlocul timpului în care își exercită acțiunea sa, discernând posibilul de imposibil, realizabilul de ceea ce nu e realizabil pentru momentul în care el trăiește."*

Dar oare acest moment, în mijlocul cărei realități se încadrează cel mai bine pentru a putea reprezenta un adevărat punct de cotitură? Într-o realitate trăită efectiv sau într-o realitate închipuită? Căci atât prima, cât și cealaltă, sunt folosite de marii înțelepți pentru a stoca preferințele vizavi de particularitățile lor lăuntrice, vizavi de ceea ce este adevărat sau fals, vizavi de ceea ce este intangibil, vizavi de ceea ce ei pot să realizeze sau să arate lumii înconjurătoare.

Apariția unei aprecieri de sine înalte se produce atunci când te identifici cu imaginea unei creații care ia forma unei revelații despre viață pusă pe seama evenimentelor încărcate cu mult mai multă emoție decât ești în stare să exprimi în cuvinte.

Dacă presari în ceea încerci să reprezinți câteva grame de incertitudine, s-ar putea face presupunerea că, indiferent de ceea ce conține momentul prezent, poți da naștere unor noi revelații despre tine. Vei putea să găsești noi perspective și semnificații ale vieții, o nouă ordine, o nouă formulare de început, mai potrivită și mai benefică pentru evoluția ta dacă depășești limita cunoașterii imediate, învățând să te privești din absența a ceea ce ești.

Absența este o trecere spre un alt nivel de constiință, spre un alt nivel de înțelegere și percepție a complexității dimensiunii personale. Atât în realitatea vie, cât și în realitatea închipuită se poate realiza oricând o căutare care să returneze noi puncte de reper pentru dezvoltarea personală, și noi perspective asupra lumii.

Leadershipul este produsul capacității tale de a vedea realitatea așa cum o revelează gândirea special croită sa te îndrume în acțiunile care uneori ți se par neimportante, dar care sunt încărcate cu multă mândrie, cu multă demnitate și cu multă căldură sufletească.

Acesta este fundamentul leadershipului: să înveți să te înțelegi mai bine din prisma a ceea ce ți se întâmplă, prin ocheanul amintirii, al conștiinței, al bucuriei sau al neliniștii existențiale, pentru că totdeauna te vei ține legat de acea realitate a existenței interioare pe care nu o poți nega, nu o poți evita, și pe care ai obligația să o suporți prin acceptarea anumitor compromisuri.

Singura motivație care te face să mergi mai departe cu fruntea sus după ce ai experimentat suișurile și coborâșurile vieții este să îi înveți pe alții cum să privească firul vieții din altă perspectivă.

* Notă: Serghi, Cella – *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/fundamentul-leadershipului.html